

- »Remek-djelo visoke napetosti, oštroomne psihologije, pametno i uvjerljivo napisano... Nikako ne propustiti!« *Ruhr Nachrichten*
- »*Prevarena* je uzbudljiv triler s krivnjom i osvetom kao središnjim temama.« *Freundin*
- »Popularna autorica Charlotte Link zna kako opčarati čitatelje bravurama i to čini od prve do posljednje stranice.« *People*
- »Charlotte Link isporučila je s *Prevarenom* savršenu kombinaciju napetosti i emocije.« *Für Sie*

CHARLOTTE LINK

PREVARENA

Preveo s njemačkoga
Dalibor Joler



Zagreb, 2016.

Naslov izvornika

Die Betrogene by Charlotte Link

© 2015 by Blanvalet Verlag, München

a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, München, Germany

Copyright © za hrvatsko izdanje Dalibor Joler i Znanje d.o.o. 2016.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

PETAK, 14. RUJNA 2001.

Bilo je vruće kao da je još uvijek ljeto. U podne se vratio iz škole i odmah zgrabio svoj bicikl. Taj fantastični, brzi, metalik plavi bicikl koji je u srpnju dobio za rođendan. Navršio je pet godina i početkom rujna krenuo u školu. Volio je školu. Učitelji su bili ljubazni, učenici također. Sebi je djelovao vrlo odraslo. Najbolje je bilo to što je od svih imao najmoderniji bicikl. Iako se Gavin, prijatelj iz klupe, neprestano hvalio da je njegov bicikl još bolji, to nije bilo točno. Vidio ga je. Nije bio ni upola tako dobar kao njegov.

»Vrati se najkasnije do šest!«, stigla je majka još doviknuti za njim. »I pazi na sebe!«

Samo je kulerski kimnuo glavom. Uvijek se zbog nečega brinula. Zbog prometa, zbog zločestih ljudi koji otimaju djecu, zbog nevremena koje te može zateći...

»To je samo zato što te toliko volimo«, govorila mu je kada bi se zbog toga pobunio.

Oprezno je vozio dok nije izašao iz grada. Nije bio beba i znao je na što mora paziti. No, sada se ispred njega pružala trkaća staza. Otkrio ju je prije nekoliko tjedana i otada je dolazio ovamo gotovo svakoga dana. Uska lokalna cesta kojom gotovo da nisu prolazili automobili. Smještena između livada i polja, kao da nije

imala ni početka ni kraja. Za sunčanih dana poput ovoga bila je poput bijele, prašnjave vrpce između ravnih polja koja su se prostirala sve do obzora. Ljeti je ovdje zacijelo pogled zastiralo visoko žito, no sada je sve bilo požeto. To je pojačavalo dojam beskonačnosti. I slobode.

Bio je slavan trkač. Vozio je Ferrarija. Vodio je u utrci. No, ostali su mu bili za petama. Bio je to rat živaca. Morao je dati sve od sebe. Pobjeda je bila na dohvat ruke, no sada je morao iz sebe izvući i posljednji atom snage. Drugi su također bili dobri, no on je bio najbolji. Ubrzo će stajati na pobjedničkom postolju i prskati šampanjac po mnoštvu koje mu oduševljeno kliče. Sve televizijske kamere bile su uperene u njega. Sportskomu komentatoru prepuknuo je glas. Jače je nagazio na pedale. Spustio se toliko da je gotovo ležao na upravljaču. Vjetar mu je strujao kroz kosu.

Poželio je viknuti koliko je život lijep.

Osim njegovih zamišljenih suparnika samo je on bio tu. Nigdje nikoga. Samo on. I beskonačnost ceste.

Nije ni slutio da više nije sam.

Nije ni slutio da su mu preostale još dvije minute prije nego što se sve svrši. I njegova karijera najslavnijega trkača svih vremena.

I život kakav je poznao.

SUBOTA, 22. VELJAČE 2014.

Imao je dobre izgleda da se spasi.

Spavaća soba Richarda Linvillea bila je smještena u potkrovlju kuće, imala je vrata s bravom i telefonski priključak. Kada se u zoru toga hladnog i maglovitog jutra u veljači prenuo iz sna siguran da je čuo zvuk koji nije mogao točno odrediti, ali koji je sumnjivo podsjećao na rasprskavanje prozorskoga stakla, mogao je jednim skokom izletjeti iz kreveta i stvoriti se pored vrata, zaključati ih i zatim nazvati policiju.

Ali, on nije bio muškarac koji bi istoga časa zvao pomoć samo zato što je u noći primijetio nešto neobično, što je također moglo biti i privid. Prije umirovljenja bio je glavni inspektor u policiji North Yorkshirea i nije se dao lako zaplašiti.

Čudne pojave prvo bi sam istražio.

Nečujno i za svoje godine iznenađujuće žustro ustao je iz kreveta, u mraku napipao gornju ladicu noćnoga ormarića, otvorio je i izvadio pištolj koji je bio zaguran ispod hrpe pamučnih rupčića. Svojedobno u službi nije nosio oružje, ali je kao bivši kriminalist znao da mu i u mirovini prijete potencijalna opasnost. Previše je ljudi lovio, uhitio i izveo pred suca i prirodno je da je imao neprijatelje. Mnogi su zbog njega godinama sjedili iza rešetaka. Nabavio je

pištolj, a iz pukog opreza noću ne bi otišao na spavanje bez pištolja nadohvat ruke.

Tiho se iskrao iz sobe, zastao na vrhu stubišta i osluškivao zvukove iz prizemlja. Ništa se nije čulo osim kлокotanja vode u radijatorskim cijevima. Nije se čulo neuobičajeno pucketanje ili škrgut, ništa što bi upućivalo na rasprsnuto staklo. Vjerojatno se zabunio, ili je sanjao. Kako je dobro što nije ispao smiješan i pozvao nekadašnje kolege.

Ipak, prije negoli se vrati u krevet, htio se uvjeriti.

Nečujno i gipka koraka spuštao se stubištem. U ožujku će navršiti sedamdeset i prvu godinu života i ponosio se time što mu tijelo gotovo da nije pokazivalo znake starenja. To je objašnjavalo time što se oduvijek intenzivno bavio sportom pa je i sada svakoga dana po kiši i vjetru istrčavao duge dionice, a svoje ne odveć zdrave prehrabne navike barem je kompenzirao potpunim prestankom pušenja i najvećim mogućim odricanjem od alkohola. Većina ljudi s kojima se susretao smatrali su ga mlađim nego što je bio, a kod mnogih bi žena još uvijek imao dobre izgleda. Ali, njemu nije bilo do toga. Brenda, supruga s kojom je četrdeset i jednu godinu bio u braku, nakon beskrajnih je borbi prije tri godine umrla od raka.

Spustio se do podnožja stuba. S desna su mu bila ulazna vrata kuće koja je kao i svake večeri bio pažljivo zaključao. Ispred njega nalazio se dnevni boravak čiji je izbočeni prozor gledao na ulicu. Richard je zavirio u prostoriju. Sve je bilo tiho, mračno, prazno. Zavjese nisu bile navučene. Noći nikada nisu mrkle pa se obično i noću mogla vidjeti crkva u Scalbyju koja se na kraju ulice uzdizala na brežuljku obraslome drvećem. No, magla je danas bila pregusta. Poput brda od guste vate legla je na ulice zaklanjajući pogled na kuću preko puta. Richard je na trenutak imao jeziv osjećaj da je sasvim sam na svijetu, napušten od svijeta. No, onda se sabrao: gluposti. Sve je kao i inače. To je samo zbog magle.

Upravo kada se okrenuo, ponovno je začuo zvuk. Nekakvo tiho škrgutanje koje nipošto nije pripadalo uobičajenim noćnim zvukovima u kući. Činilo se da dopire iz kuhinje, kao da je netko stao na krhotine stakla. To je odgovaralo zveckanju stakla koje je Richardu prodrlo u san.

Otkočio je pištolj i hodnikom krenuo prema kuhinjskim vratima. Bilo mu je jasno da radi upravo ono što policija ljudima izrazito savjetuje da ne čine i što je i sâm uvijek drugima savjetovao: *Ako mislite da su vam u kući provalnici, ne pokušavajte ništa na svoju ruku. Sklonite se na sigurno tako što ćete ili napustiti kuću ili se negdje zaključati, a zatim telefonom pozovite pomoć. Pritom budite što tiši i što neprimjetniji. Provalnici ne bi trebali znati da ste ih primijetili.*

No, to dakako nije vrijedilo i za njega. Jer *on* je policija, iako više nije bio aktivnoj službi. Osim toga, imao je pištolj kojim je odlično baratao. Po tome se razlikovao od većine građana.

Stigao je do kuhinjskih vrata. Kao i uvijek u zimskim noćima, bila su zatvorena. Vrata koja su iz kuhinje vodila u vrt bila su stara i previše propuštala hladnoću koja onda barem ne bi trebala prodirati u ostatak kuće. Richard je znao da ih je već odavno trebao zamijeniti. Još je i Brenda zbog toga često brundala. Zbog hladnoće — ali i zbog sigurnosnoga rizika. Za razliku od vrlo stabilnih ulaznih vrata ova vrtna vrata mogla su se prilično lako provaliti.

Osluškiavao je. S uperenim pištoljem. Čuo je vlastito disanje. Ništa više.

Ali, ondje je nešto. Ondje je *netko*. Znao je to. Kao policajac ne bi bio toliko uspješan da tijekom godina nije razvio taj pouzdani osjećaj za opasnost.

Netko je u kuhinji.

Sada je zadnji trenutak da pozove pomoć. Naime, nije imao nikakvu predodžbu o broju provalnika. Moguće je da će se sučeliti s jednim jedinim čovjekom. No, možda su tu dvojica ili trojica, a u tom slučaju čak mu ni prednost što je naoružan vrlo brzo više neće koristiti. Poslije neće znati objasniti zašto je zanemario sve propise i izložio se neprocjenjivu riziku. Staračka tvrdoglavost? Precjenjivanje vlastitih sposobnosti? Ili si je nešto htio dokazati? Doista mu nije ostalo previše vremena da odgovori na to pitanje. I jedno i drugo dogodilo se istodobno: htio je oprezno pritisnuti kvaku kuhinjskih vrata. U istom trenutku tik do sebe osjetio je pokret iz smjera blagovaonice koja je bila u potpunome mraku. Zatim ga je pogodio tako žestok udarac u ruku da je jauknuo. Očajnički je pokušavao

čvrsto stisnuti pištolj u ruci, no udarac je tako pogodio živac da su mu na nekoliko sekundi svi mišići bili oduzeti. Pištolj je pao na pod i sa zveketom odletio u blagovaonicu. Richard je učinio pokret u stranu u namjeri da pojuri za njim iako je znao koliko je to besmisleno: njegov neprijatelj nalazio se upravo ondje, u blagovaonici. Shvatio je da je posljednjih minuta najviše pogriješio uzevši zdravo za gotovo da su provalnik ili provalnici u kuću ušli kroz kuhinju — jer su vrata ondje bila najnesigurnija. No, blagovaonica je također imala vrata koja vode u vrt i provalnici su očito ondje razbili staklo. Richard je tijekom godina službe obučavao mnoge mlade policajce, a prvi credo koji bi im prenio glasio je: nikada ništa ne uzimajte zdravo za gotovo. Sve se mora provjeriti, svaka iole zamisliva opcija. Vaš život i život drugih mogu ovisiti o tome. Nije mogao shvatiti zašto je ove noći prekršio gotovo sva svoja načela.

Tada ga još jedan silovit udarac u trbuh obori na koljena, a zatim ga šaka pogodi u sljepoočnicu. Pred očima mu se na trenutak zacrni, no to je bilo dovoljno da se sruši na pod. Nije izgubio svijest iako se svijet oko njega odjednom počeo bjesomučno vrtjeti, a osjećaj vrtoglavice nadirao je u valovima. Pokušao se osoviti na noge, no udarac nogom u rebra srušio ga je na pod. Zatim je osjetio kako su ga snažne ruke zgrabile i podignule.

Protivnik je bio suviše jak. I suviše odlučan.

Provalnik je gurnuo i otvorio kuhinjska vrata, upalio svjetlo i Richarda ugurao u kuhinju. Jednom ga rukom čvrsto držeći, drugom je ispod stola izvukao stolicu i stavio je na sredinu prostorije. Richard je zaslijepjeno žmirkao. Već u idućem trenutku sjedio je na stolici još uvijek pokušavajući doći do daha jer je nakon posljednjega udarca nogom u rebra ostao bez zraka. Osjećao je da mu lijevo oko natiče i da mu iz nosa curi ljepljiva tekućina, vjerojatno krv. Nije mogao misliti brzinom kojom su se stvari odvijale, a pogotovo nije mogao smisliti nešto da bi se obranio.

Provalnik mu je grubo savio ruke iza naslona stolice i svezao zglobove. Tako brutalno i tako čvrsto da su mu ruke gotovo trenutačno utrnule. Odmah zatim tanka žica urezala mu se u bosa zglobove na nogama koji su provirivali ispod hlača pidžame. Plastična

stezaljka za kablove, kako je poslije ustanovio, a to je značilo da nisu postojali ni najmanji izgledi da se oslobodi vlastitim snagama. Pod nogama kameni je pod bio ledeno hladan.

Trebao sam obući papuče, pomislio je.

Neobična pomisao u takvoj situaciji. Imao je mnogo važnijih briga. Podigao je pogled i utvrdio da ima posla s jednom osobom, iako u njegovu sadašnjem položaju broj protivnika više nije igrao nikakvu ulogu. Natprosječno visok muškarac. Njegova tjelesna građa otkrivala je da je zacijelo relativno mlad — vjerojatno tridesetak godina. Izgledao je kao da mnogo vremena provodi u teretani ili čak možda boksa. Djelovao je izrazito agresivno.

Richardu je još nešto upalo u oči, ali još uvijek nije mogao sa sigurnošću reći bi li to protumačio u svoju korist ili ne: mladić je nosio rukavice, a preko glave je navukao pletenu kapu. Dakle, bio je dovoljno mudar da ne ostavi otiske prstiju i moguće tragove DNK. Osim toga nije se pokazivao svojoj žrtvi. Tako je odavao izvjesnu profesionalnost, a općenito je vrijedilo da su izgledi za pozitivan ishod veći kod profesionalnog počinitelja jer ne gubi brzo živce i iz puke panike ne izaziva krvoproliće. Osim toga, činjenica da skriva identitet govorila je u prilog mogućnosti da bi Richard tu noć mogao preživjeti. No, iz nekog razloga, instinktivno, Richard je stekao dojam da njegovo preživljavanje nije bilo u planu. Mladić je vjerojatno samo bio oprezan kako bi se osigurao od bilo kakvog iznenađenja.

Za Richarda je počela noćna mora s neizvjesnim ishodom.

Nije vjerovao da je taj tip krenuo u krađu. Iz iskustva je znao da lopovi ne žele izravan sukob s ukućanima. Taj bi tip radije tiho i brzo kroz vrata blagovaonice klisnuo u vrt kada ga je čuo kako tapka niza stube. Imao je za to dovoljno vremena. Ne bi ga vrebao, napao i tako se izložio opasnosti.

Ta provala imala je nekakve veze s njim. Da se nije probudio, provalnik bi se popeo na kat i napao ga u krevetu. Sudbina mu je ponudila mogućnost koju je prokockao.

K vragu, kakve veze ovaj tip ima s njim?

»Pogledaj me, seronjo!«, rekao je mladić. Ustobočio se ispred Richarda. Traperice, majica kratkih rukava unatoč zimskoj tempera-

turi vani. Na nadlakticama su mu titrali mišići. Bio je jak kao bik. Richard je podignuo pogled. Lijevo mu je oko sve jače naticalo, ali je na desno još dobro vidio.

»Znaš li tko sam?«, upitao je neznanac.

Richard je već nekoliko minuta upravo o tome grozničavo razmišljao, ali mu činjenica da mu ne vidi lice nije išla na ruku.

»Kako bih mogao znati?«, upitao je. »Sakrili ste lice!«

Kao odgovor sijevnula je šaka i pogodila ga u čeljust. Richardu se zacrnilo pred očima i osjetio da će gotovo izgubiti svijest. Bol je stigla s manjim zakašnjenjem i bila je toliko jaka da nije uspio suspregnuti jauk. Imao je osjećaj da mu je nešto slomljeno. Možda čeljusna kost. Pokušao je progutati slinu, no to mu je uspjelo tek nakon nekoliko pokušaja. Obilno je gutao krv.

»Što... što... hoćete?«, jedva je izustio.

»Stvarno me se ne sjećaš?«, upitao je muškarac. »Moje lice nije važno, shvaćaš? Dovoljno je da se sjetiš nekoliko odurnosti iz svoga perverznoeg života. Tada bi ti moralo sinuti koga imaš pred sobom.«

Nekoga koga je svojedobno za radnog vijeka strpao u zatvor? Ali, bilo ih je na pretek.

Richard se nije usudio odgovoriti, samo je očajnički piljio u svoga neprijatelja.

»Zar si zaista mislio da ćeš se olako izvući?«

Richard je jedva sročio odgovor. »Ja... ne znam... tko... ste vi.« U sebi se pripremio za još jedan udarac, ali je taj izostao. Neznanac se njihao na vrhovima prstiju.

»Ne znaš, seronjo. Zaista ne znaš, je li?«

»Ne«, potvrdio je Richard, a šaka ga je ponovno pogodila, ovaj put u trbuh i to tako da je na trenutak ostao bez zraka. Pokušavao je doći do daha, a zatim se, što je god više mogao, nagnuo naprijed i pljunuo krv na pod.

Ovaj će me ubiti. To je jedini razlog zbog kojega je ovdje.

Taj nije slučajno provalio u kuću, u to je bio uvjeren. Nije nasumice odabrao pa smislio kako će napasti ukućane, malo ih

mučiti i kinjiti, a zatim ubiti. U svojoj policijskoj praksi Richard je doživio i takvu motivaciju i znala ga je zaprepastiti nepredvidivost i slučajnost kojom su neki ljudi postali žrtvama jezivih zločina. No, ovdje nije riječ o tome. Osjećao je osobnu mržnju koja je siktala prema njemu. Premda toga mladića nije poznavao — činilo se da ga je on vrlo svjesno odabrao. »Molim vas«, proštenjao je »recite mi barem...«

Jauknuo je kada ga je udarac nogom pogodio u cjevanicu. Tip je imao potkovane čizme. Richard je osjetio kako mu niz hlače pidžame curi krv.

Znao je da ima izgleda jedino ako otkrije što ga povezuje s tim čovjekom. Ako s njim uspije razgovarati. Gotovo uvijek pomaže kada se s ljudima razgovara. Ali, za to, dakako, treba znati o čemu možeš razgovarati.

Skupio je svu hrabrost. Sve ga je boljelo: rebra, želudac, noga, lice. Strahovito se bojao da ne primi još koji udarac ako se usudi progovoriti. Ali, ne učini li to - gotov je.

»Ne znam... zaista ne znam... što mi zamjerate«, rekao je. Bilo mu je teško oblikovati riječi. U međuvremenu su mu i usne natekle i još uvijek imao je osjećaj da stalno guta krv. »Molim vas... htio bih znati. Mogli bismo... o tome razgovarati...«

Šaka je poletjela prema njemu, a on je refleksno izmaknuo glavu ustranu. Udarac ga je samo okrznuo, no protivnik ga je odmah rukom zgrabio za kosu čvrsto mu držeći glavu. Zabacio mu je glavu tako silovitim trajem da je Richard pomislio kako će mu slomiti vrat. Odmah zatim druga šaka pogodila ga je u ionako već slomljen nos pa u natečeno oko, u usta. Udarci u lice nisu prestajali.

Umirem, pomislio je, *umirem*, *umirem*.

Napadač je prekinuo samo trenutak prije nego što će se Richard onesvijestiti. Osjećao je da ga je djelić sekunde dijelio od toga i požalio je što se to nije dogodilo. Nesvijest je u tom trenutku bilo jedino što je želio. Osim želje da njegovo umiranje bude što brže.

Gorio je od bolova, drhtao i tresao se. Nije se sastojao više ni od čega osim od bolova. Tresla ga je groznica i nije mogao udahnuti. Pitao se kako je još uopće živ.

U mislima je vidio samoga sebe: postariji čovjek u kariranoj flanelskoj pidžami koji svezanih ruku i nogu, smrskanoga lica i obliven krvlju sjedi na kuhinjskoj stolici i stenje. Bilo je dovoljno jedva petnaest minuta da se pretvori u olupinu osuđenu na smrt.

Na trenutak sjetio se Kate. Znao je što bi njegova smrt značila za nju. Bio je jedini čovjek kojega je imala i obuzimala ga je golema tuga što će je sada napustiti. Bila mu je jedino dijete... ta usamljena, nesretna žena koja jednostavno nije uspijevala naći momka, osvojiti srce muškarca, zasnovati obitelj. Ili barem biti sretna u svome poslu. Nikada nisu razgovarali o tome koliko se osjećala usamljeno i tužno. Kate je pred njim uvijek glumila da joj je život u najvećoj mjeri sređen, a on je poštivao njezinu očiglednu želju da sačuva taj privid. Nikada nije rekao da zna koliko joj je loše. Sada, vjerojatno u posljednjim trenucima svoga života, shvatio je da je pogriješio. Zajedničko vrijeme uglavnom su provodili uzajamno se obmanjujući i zapravo ga tako trateći. Po svemu sudeći više neće imati priliku ispraviti tu pogrešku. S naporom je podigo glavu koja mu je bila klonula na prsa. Očima koje su mu se stisnule u uske proreze vidio je da je muškarac bez imalo žurbe u kuhinji počeo otvarati jednu ladicu za drugom i po njima kopati. Naposljetku je očigledno našao što je tražio: plastičnu vrećicu iz trgovine.

Richard je shvatio. Otvorio je usta da bi povikao, ali je istisnuo tek slabašan, očajnički hropot. *Ne*, to je trebalo značiti, *ne, molim vas ne!* U idućem trenutku vrećicu mu je nataknuo preko glave. Nečim — uzicom ili ljepljivom vrpcom ili čim drugim — stegnuo ju je oko Richardova vrata.

Richard je htio nešto reći. Sada mu je bilo jasno. Znao je tko je napadač. Shvatio je o kojoj je priči iz njegova života riječ. Kako je tako dugo mogao tapkati u mraku?

Bilo je prekasno. Više nije mogao govoriti. Još je samo disao. Divlje, izbezumljeno, panično, užurbano, sve brže.

Udisao je još ono malo preostalog kisika.